

S-ar putea ca unii cititori să fie înclinați să considere că relatările de mai sus ale unor martori diferiți, precum și ale celor care au cercetat în teren evenimentele respective ar putea fi totuși numai niște „povestiri”. Dar în cadrul straniului documentar fotografic al acestui capitol al cărții cititorul va putea să analizeze în mod direct o „probă materială” care vine să confirme existența reală a unor entități de felul celor văzute de Miguel Costa. Astfel, în figura 13 pelicula fotosensibilă a înregistrat prezența în aer, în plină zi, a trei globuri intens radiante – în invizibil însă –, învăluite de două „cămăși” eterate transparente constituite din categorii diferite de particule, mai dense decât aerul.

O susținere a ipoteticei existențe în spațiul extraterestru a unor entități globulare inteligente a survenit însă în cea mai neașteptată manieră – tot în acel deceniu 7 al „rupturii istoriei” – prin două comunicate difuzate de către NASA (National Aeronautics and Space Administration); primul text oficial a fost făcut public în februarie 1971, în timpul expediției selenare „Apollo 14”, și conținea următoarea informare în baza relatărilor temerarului echipaj :

Roosa a anunțat centrul de urmărire a zborului că noaptea trecută a văzut în interiorul navei licăriri luminoase neobișnuite. „La un moment dat”, a relatat el specialiștilor de la NASA, „am văzut ceva ca două stele sclipitoare sau ca doi meteoriți, separați printr-un unghi de aproximativ trei grade”. Acest fenomen, observat și de James Lovell și Fred Haise în timpul zborului lui „Apollo 13”, a provocat nedumerirea oamenilor de știință.

Prezența unor „meteoriți luminoși”¹ în spațiul restrâns al cabinei „Apollo 14”, cu toate că i-a intrigat pe oamenii de știință, nu a mai fost o surpriză pentru aceștia ! Și poate că tulburătorul eveniment care a umbrat începutul erei cosmice terestre în prima parte a anului 1970 a fost legat tot de astfel de prezențe ce i-au „nedumerit” pe specialiștii de la sol. Și, într-adevăr, o inerentă întrebare se menține și acum, după trecerea atâtor ani : emoționanta epopee a reînțoarcerii din spațiu a navei „Apollo 13”, avariata, a fost declanșată cumva prin defectarea – cu sau fără intenție – a instalației pilei electrice de combustie de către astfel de entități pătrunse în interiorul cabinei spațiale ? La ora 21 : 41 din acea zi fatidică de 13 aprilie 1970, pilotul navei avariate, John Swigert, transmitea din spațiu, curpins de disperare, următorul mesaj adresat specialiștilor de la Centrul de control al zborului din Huston : „Sunt pe emisie acum. Nu mai am nici un fel de curent electric. Hei ! S-a isprăvit. *Ei, ei* au ucis elementul de combustie. E mort ! ”. Rezultă în mod evident faptul că acești „EI” erau cunoscuți atât de cosmonauții navei, cât și de coordonatorii de la sol ai zborului. Dar cine puteau fi „EI”, cei care au pătruns undeva în spațiu, departe de Pământ, în interiorul navei cu pereți din

---

1. „Meteoriții luminoși” văzuți de cosmonauții selenari în interiorul navelor „Apollo” au fost fenomene fizice cu totul diferite față de „punctele luminoase” sesizate de cosmonauții aflați în spațiul extraterestru. Senzația de „puncte luminoase” a fost explicată de cercetători de la universitatea americană Harvard împreună cu colegi de la Centrul de cercetări nucleare din Harwell (Anglia) ca fiind un fenomen similar „efectului Cerenkov” – care ar rezulta din interacțiunea unor particule cosmice accelerate ca ultrarapide cu mediul lichid al ochiului uman.

oțeluri speciale ? A fost vorba oare despre „meteoriții luminoși”, singurii capabili să traverseze orice perete din materie obișnuită ?

Dar, parcă pentru a accentua și mai mult impresionanta realitate a unor prezențe de acest fel, tulburătoare prin însăși posibilitatea existenței anumitor entități invizibile pentru noi, iată un alt eveniment foarte sugestiv care, de asemenea, a fost difuzat la nivelul întregii planete în baza informațiilor comunicate de NASA, la începutul lunii decembrie 1972 :

Cei trei astronauți americani aflați în drum spre Lună au anunțat că pe tabloul de bord nr. 2 al cabinei spațiale „Apollo 17” s-a observat un semnal luminos, însoțit de un semnal sonor. Câteva secunde mai târziu, ele au dispărut, fără ca astronauții să fi putut discerne natura lor. Problema a fost studiată imediat pe Pământ. Un purtător de cuvânt al NASA a declarat că nu este pentru prima oară, în cadrul programului „Apollo”, când se înregistrează în timpul zborului asemenea semnale.

Iată așadar, separat de problema principală a existenței chiar și în spațiul extraterestru a globurilor luminoase inteligente – mai mici sau mai mari –, o confirmare foarte autorizată și a aceluși detaliu sesizat de spaniolul Miguel Costa : în unele cazuri, e drept, foarte puține, deplasările sferoizilor radianți sunt însoțite uneori și de slabe manifestări sonore...

Desigur că cititorul mai precaut se va întreba dacă nu cumva relațiile NASA și, respectiv, cele ale astronauților

ar avea drept cauză unele „impresii subiective” ale membrilor echipajelor, datorită emoțiilor și condițiilor atât de dificile care survin în zborurile spațiale. Dar în cursul atâtor misiuni extraatmosferice nu a fost obținută oare nici o înregistrare fotografică documentară pe baza căreia să se poată demonstra realitatea acestor prezențe extraordinare ale „meteorităilor luminoși” existenți în vidul interplanetar? De fapt, specialiștii de la NASA cunoșteau încă din anii anteriori nu numai vehicularea în exteriorul planetei noastre a unor „globuri luminoase”; în fapt, ei aveau la dispoziție și convingătoare înregistrări pe pelicule fotosensibile ale unor astfel de prezențe, care au fost obținute și aduse de către diferiți astronauți... Printre puținele imagini de acest fel care au fost totuși oferite de NASA spre publicare sunt de reamintit: curioasa deplasare a unui glob radiant surprinsă de M. Scott Carpenter la 24 mai 1962 în timp ce se afla la bordul capsulei spațiale „Aurora 7”, apoi imaginile din filmele expuse de astronauții Frank Borman și James Lovell în intervalul 4-18 decembrie 1965, de la bordul capsulei „Gemini 7”, imagini care au venit să confirme clișeele obținute câteva luni mai înainte (la 4 iunie 1965) de către James McDivitt, când se afla la bordul lui „Gemini 4”. În anul următor au devenit cunoscute câteva din spectaculoasele documente fotografice obținute de echipajul Charles Conrad și Richard Gordon, care se aflau, între 12 și 15 septembrie 1966, la bordul capsulei „Gemini 11”. Dar după publicarea acelu „boogey” surprins de astronautul Frank Borman în decembrie 1968 de la bordul navei „Apollo 8”, astfel de documente au rămas numai la accesul

specialiștilor respectivi... Dintre toate aceste înregistrări – prea puțin cunoscute de public –, cea mai semnificativă pare a fi una din fotografiile obținute de Richard Gordon în 1966 (figura 14); aceasta a surprins un glob radiant a cărui deplasare, cu staționări foarte scurte și cu schimbări repetate de direcție, a fost înregistrată undeva în spațiu ca o formă sinuoasă...

În deceniile următoare, misiunile NASA au obținut înregistrări fotografice tot mai impresionante, publicului fiindu-i oferite însă doar anumite selecții mai semnificative. Printre filmările documentare cele mai tulburătoare care au fost date cunoașterii generale este de menționat în mod deosebit un film care, fiind destinat informării publice, a fost difuzat doar după câțiva ani de la obținerea înregistrărilor respective. Pelicula conținea scene filmate care prezentau vehiculări ale unui grup mare de entități neștiute venite din spațiu în apropierea planetei noastre, la o altitudine ce depășea cinci sute de kilometri! Dat fiind că specialiștii care au prezentat pe scurt evenimentul nu aveau, în mod evident, posibilitatea să ofere explicații asupra extraordinar de straniilor prezențe, cât și faptul că în acest domeniu s-a menținut mereu – la cele mai înalte nivele – o mare discreție, înregistrările faptice redată în filmul respectiv au rămas în mod voit în umbra uitării. Însă cei care au înțeles adevărata importanță științifică și ontologică, pentru întreaga omenire, a tulburătorului conținut al filmului nu-l pot uita...

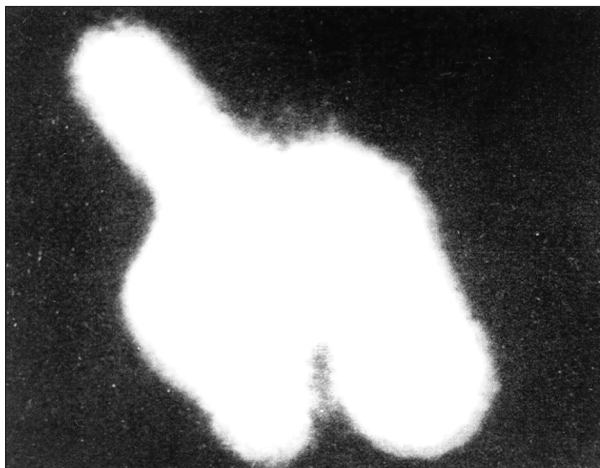

Figura 14. În spațiul extraatmosferic, astronauții au filmat adesea entități radiante în alb, deosebite de cele terestre. Între primele fotografii difuzate de NASA a fost și aceasta, a unui glob alb, care a trecut rapid în patru poziții (sept. 1966 ; foto : R. Gordon, din capsula „Gemini 11”)